

Arrest

nr. 158 959 van 18 december 2015
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: 1. X

2. X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 1 oktober 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 september 2015 (zaak nr. 178 626).

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij eveneens op 1 oktober 2015 heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing (zaak nr. X).

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 20 november 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. COENEGRACHTS loco advocaat T. HERMANS en van haar advocaat T. LIJNEN en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

Met verzoekschrift gekend door de Raad onder rolnummer 178 626 werd op 1 oktober 2015 beroep ingesteld tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 september 2015. Met verzoekschrift gekend door de Raad onder rolnummer 178 717 werd op 1 oktober 2015 ook beroep ingediend tegen dezelfde beslissing.

Met toepassing van artikel 39/68-2 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet) worden de beroepen nr. X en nr. X van rechtswege gevoegd.

Ter terechtzitting heeft de verzoekende partij aan de Raad uitdrukkelijk aangegeven dat hij uitspraak moet doen op basis van het verzoekschrift met rolnummer X.

Overeenkomstig voormelde bepaling wordt de verzoekende partij derhalve geacht afstand te doen van het verzoekschrift met rolnummer X.

2. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart dat u de Iraakse nationaliteit bezit, een sjiitische Arabier bent, en op X 1986 in X (provincie Thi Qar) werd geboren. U groeide op in de Kal Ad Sukkar wijk in Nasseriyah en doorliep er het lager onderwijs. In 1997 verhuisde u met uw familie naar de Nasr wijk in Najaf. Sinds 2012 werkt u in een carwash in Najaf.

In het voorjaar van 2014 viel de Islamitische Staat ('IS') Irak binnen. Enige tijd later riep de sjiitische Groot- Ayatollah Al-Sistani op tot een 'jihad' tegen de terreurorganisatie. U besloot zijn oproep ter harte te nemen en liet u op 10 november rekruteren door de sjiitische Hashd Al Shaabi ('People's Mobilization Forces'), een door de overheid ondersteunde paramilitaire beweging bestaande uit diverse sjiitische milities. Na een maand opleiding in de Taji kazerne werd u uitgestuurd naar de frontlijn bij Juruf Al Sakhar. U werd er (vrijwillig) ingedeeld bij de troepen van Assaab Ahl Al Hak, één van de voornaamste sjiitische milities in Irak.

Het werd u snel duidelijk dat de strijd tegen de IS gepaard ging met gruweldaden. U zag hoe leden van Hashd Al Shaabi gewone burgers aanvielen of vermoordden, en hoe ze bezittingen van burgers roofden of vernielden. Na ongeveer een week (omstreeks 17 december 2014) sprak u met uw bevelhebber. U zei dat u niet akkoord ging met de werkwijze van Assaab Ahl Al Hak en Hashd Al Shaabi. Volgens u waren er regels die moesten gevolgd worden. Uw bevelhebber zei dat u de bevelen moest uitvoeren, schold u uit, en zette u een dag in detentie. Enkele dagen later (omstreeks 24 december 2014) kwam Sheikh Qais Al Khazali, de oprichter van Assaab Ahl Al Hak, de troepen toespreken. Jullie kregen als strijder de kans om hem vragen te stellen. U nam het woord in de veronderstelling dat Qais Al Khazali niet op de hoogte was van de wandaden van zijn militie en waarschuwde hem dat jullie zich niet op dezelfde manier mochten gedragen als de terroristen waartegen jullie vochten. Qais Al Khazali wond zich op en zei dat u zich niet in de positie bevond om hem de les te spellen. Vervolgens werd u uitgescholden en geslagen door aqid ('kolonel') Abdallah, de bevelhebber van de fawj ('bataljon'). U besloot zich niet te verzetten en uw verlof af te wachten. Ondertussen weigerde u deel te nemen aan de gevechten.

Op 2 januari 2015 kreeg u zeven dagen verlof. Na het verlof besloot u thuis te blijven en niet naar uw eenheid terug te keren. Een tweetal weken later (omstreeks 23 januari 2015) werd u opgebeld door aqid Abdallah. Hij zei dat u moest terugkeren en zei dat hij u desnoods zou terug slepen. U weigerde en zei dat zijn eenheid criminele feiten pleegde. U voegde er aan toe dat u in dienst trad om het land te verdedigen en niet om burgers te vermoorden of te bestelen. Op 3 februari 2015 kwam een lid van Assaab Ahl Al Hak langs bij uw woning. Hij overhandigde uw moeder een dreigbrief waarin stond dat u twee dagen tijd had om u te melden, anders zou men u berechten en was uw leven in gevaar. U probeerde aangifte te doen bij zowel de politie, de anti-terreurdiensten, als een rechter, maar men weigerde naar u te luisteren. Volgens hen was de militie sterker dan de overheidsdiensten en konden ze niets voor u doen. U besloot daarom het land te verlaten.

De volgende dag, 4 februari 2015, nam u vanuit Najaf het vliegtuig naar Istanbul, Turkije. U maakte de reis met uw eigen paspoort en een Turks visum. Vervolgens ondernam u een eerste poging om per boot Europa te bereiken. U bereikte het Griekse eiland Lesbos, waar uw vingerafdrukken op 31 maart 2015 werden genomen. U kreeg de mogelijkheid om naar het Griekse vasteland te reizen, maar koos er voor om terug te keren naar Turkije. Op 25 april 2015 ondernam u een tweede poging om naar Europa te reizen. U stapte in een vrachtwagen en tien dagen later kwam u in België aan. Op 5 mei 2015 vroeg u in België asiel aan.

In België werd u herenigd met uw broer (M.A.J.A.B.) (OV 6.660.971 - CG 10/16675: toekenning vluchtelingenstatus dd. 18/03/2011), uw zus (N.A.J.A.-B.) (OV 6.568.900) en hun gezinnen. Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: identiteitskaart dd. 22/11/2010, nationaliteitsbewijs dd. 08/12/2010, kopie woonkaart moeder, kopie voedselrantsoenkaart, verlofbrief Hashd Al Shaabi, dreigbrief Assaab Ahl Al Hak (+ enveloppe) dd. 03/02/2015.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag heeft het CGVS besloten dat u niet in aanmerking komt voor een toekenning van de vluchtelingenstatus of een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. De door u ingeroepen vrees voor Hashd Al Shaabi en Assaab Ahl Al Hak is namelijk niet geloofwaardig.

Om te beginnen zijn uw verklaringen over uw dienst bij Hashd Al Shaabi en Assaab Ahl Al Hak ongeloofwaardig.

Zo is het uitermate bedenkelijk dat u als leek, zonder enige ervaring in de gewapende strijd of enige band met sjitische milities zoals Assaab Ahl Al Hak, in november 2014 besloot om u vrijwillig aan te sluiten bij Hashd Al Shaabi. Hoewel het in de Iraakse context niet uitgesloten is dat burgers zich vrijwillig melden om aan de strijd deel te nemen, mag redelijkerwijs worden verwacht dat u op een gedegen manier kan uitleggen waarom u die keuze maakte. Dat is in casu niet het geval. Gevraagd naar de reden van uw engagement verwijst u louter naar de invasie van de IS en de bekende oproep tot jihad door Groot-Ayatollah Al-Sistani. Wanneer dezelfde vraag u nogmaals wordt gesteld, poneert u weinig meer dan dat u uw land wou verdedigen (zie CGVS, p. 13-14). Van een persoon die op geen enkele manier betrokken was bij de talrijke gewapende conflicten die Irak reeds jaren teisteren én die voordien enkel als arbeider in een carwash had gewerkt, mag men een meer doorleefde en overtuigende verklaring verwachten voor dat plotse engagement. U dient namelijk te overtuigen dat u als gewone burger de plotse keuze maakte om voor een beruchte gewapende militia (zie verder) de wapens op te nemen tegen een meedogenloze terreurorganisatie als de IS. Op basis van de door u gegeven beweegredenen slaagt u daar geenszins in.

Verder heeft het CGVS ernstige bedenkingen bij de door u voorgehouden naïviteit over Assaab Ahl Al Hak. U beweert dat u de militaire dienst bij Hashd Al Shaabi na een aantal dagen 'niet helemaal prettig' vond. U had namelijk niet verwacht dat Assaab Ahl Al Hak zich tegen de burgerbevolking zou keren en dat de strijd tegen IS met dergelijke excessief geweld gepaard zou gaan (zie CGVS, p. 10). Het is uiteraard bijzonder opmerkelijk dat u verrast werd door de werkwijze van Assaab Ahl Al Hak. De militia bestaat bijna tien jaar en draagt een bijzonder kwalijke reputatie met zich mee inzake mensenrechtenschendingen en zwaar geweld, niet enkel tegen objectieve vijanden maar ook tegen (bepaalde delen van) de Iraakse burgerbevolking. Het is algemeen geweten dat de militia de motor is achter talrijke aanslagen, ontvoeringen, moorden etc. Het is dan ook frappant dat u daar als Iraaks burger nooit iets van vernam en het pas te weten kwam toen u bij hen in dienst ging (zie CGVS, p. 14). Dat Assaab Ahl Al Hak in uw regio een zuivere reputatie had terwijl ze 'blijkbaar' in het noorden en het westen gruweldaden pleegden, is dan ook geen geldig excuus voor uw zagezegde onwetendheid (zie CGVS, p. 14). Uw verklaringen komen dus niet doorleefd over en zijn geenszins in overeenstemming te brengen met wat kan worden verwacht van een strijder van Assaab Ahl Al Hak.

Het CGVS hecht evenmin geloof aan uw verklaringen over de manier waarop u de diverse bevelhebbers van Assaab Ahl Al Hak aansprak. Zo is het niet aannemelijk dat u na nauwelijks een week dienst als vrijwilliger uw bevelhebber aansprak op het gedrag van zijn troepen en hem vroeg bepaalde gedragsregels te respecteren. Dat een onervaren ondergeschikte de bevelhebber van een beruchte gewapende militia op dergelijke manier berispt is in de gegeven context allerm minst geloofwaardig. Gevraagd wat u met dergelijk gedrag probeerde te bereiken, stelt u onomwonden dat u er op hoopte dat uw ideeën de manier van vechten zouden veranderen. U zou uw kolonel gezegd hebben dat jullie terroristen moesten verdrijven in plaats van onschuldige mensen te intimideren. Dat u na een week dergelijke toon aansloeg tegen een kolonel én bovendien verwachtte dat u invloed kon uitoefenen op het strijdverloop is hoogst onaannemelijk. Uw verklaringen over uw reactie op het bezoek van Sheikh Qais Al Khazali spannen echter de kroon. Voor een goed begrip: Qais Al Khazali is de oprichter van Assaab Ahl Al Hak en blijft tot op heden één van de absolute leiders van de militia. Het is met andere woorden een zeer notoir en invloedrijk personage in het Iraakse politieke landschap (zie Landeninformatie, Asa'ib Ahl al-Haqq). Dat u na nauwelijks twee weken dienst deze persoon aanspreekt op het gedrag van zijn troepen en hem onomwonden kritiek geeft door te stellen dat hun gedrag ongehoord was, is in de door u geschetste context absoluut ongeloofwaardig (zie CGVS, p. 10-11, 14-15). U verklaart dat u vermoedde dat Qais Al Khazali geen weet had van de wandaden van zijn troepen en dat u hem wou waarschuwen (zie CGVS, p. 15). Die voorgehouden naïviteit kan bezwaarlijk ernstig worden genomen. Nadien herhaalde u, ook al moest het u ondertussen duidelijk zijn dat kritiek niet werd geapprecieerd, dezelfde aantijgingen wanneer aqid Abdallah u opbelde. U zei onomwonden dat hij en zijn troepen criminele en onrechtvaardige feiten pleegden, en dat u er niet meer aan wou deelnemen. U voegde er aan toe dat hij 'alles mocht doen wat hij wou' (zie CGVS, p. 11). Nogmaals: het is absoluut onaannemelijk dat u gezien de precare positie (deserteur) waarin u zich bevond een dergelijke toon aansloeg tegen een kolonel. Gevraagd waarom u dat deed ondanks het overduidelijke risico op represailles, zegt u enkel dat u geen keuze had (zie CGVS, p. 15). Dat voldoet niet als verklaring. Het bovenstaande ondergraaft bijgevolg de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Daarnaast spreekt u enkel in zeer algemene bewoordingen over uw taken en activiteiten bij Hashd Al Shaabi. Het weinige dat u er over zegt is bovendien niet bijster aannemelijk. Gevraagd uw taken toe te lichten, met de belofte dat u de nodige tijd krijgt om alles uit te leggen, geraakt u niet verder dan te stellen dat u tot de landmacht behoorde en lichte wapens had, 'Kalasnikov of zoiets'. U voegt er aan toe dat jullie naast de militaire interventies ook bewakingsopdrachten uitvoerden (zie CGVS, p. 14). Van een persoon die zich bij een paramilitaire beweging aansloot mag men spontaan meer doorleefde en nauwkeurige verklaringen verwachten. U zou trouwens nooit ingezet zijn bij de gevechten, hoewel u ongeveer een maand onderverdeeld was in een eenheid die actief participeerde in het conflict. Volgens u 'wees u dat af' (zie CGVS, p. 14). Het is uiteraard behoorlijk vreemd dat u als vrijwilliger van Assaab Ahl Al Hak zomaar kon weigeren om aan gevechten deel te nemen. Het zorgt voor bijkomende twijfels bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Op basis van deze bevindingen is het ongeloofwaardig dat u werkelijk als Hash Al Shaabi strijder in de gewapende strijd tegen de IS heeft geparticipeerd. Bijgevolg is het niet geloofwaardig dat u als deserteur geïdendeerd wordt door Assaab Ahl Al Hak. Uw verklaringen over de diverse incidenten als gevolg van uw desertie kunnen dus niet overtuigen.

Het is bovendien uiterst bizar dat u na het telefonisch contact met aqid Abdallah, waarbij hij u aanmaande om terug te keren en ermee dreigde u onder dwang terug te brengen, gewoon op uw vast adres bleef wonen. Aqid Abdallah had u namelijk duidelijk gemaakt dat hij wist waar u verbleef én dat hij stappen tegen u zou ondernemen. Het is dan ook bizar dat u bleef waar u was en dacht 'dat er niets zou gebeuren' (zie CGVS, p. 11). In de door u geschetste situatie zijn dergelijke verklaringen bezwaarlijk ernstig te nemen. Indien u werkelijk een gezochte deserteur was, mag men meer voorzichtigheid van uw kant verwachten. Uw laconieke reactie staat daar haaks op en onderstreept de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen.

Het CGVS stelt zich verder vragen bij de aangifte die u trachtte te doen bij de politiediensten (zie ook verder). De door u geschetste gang van zaken is namelijk vreemd. Het is op zich merkwaardig dat u als (voormalige) strijder van Assaab Ahl Al Hak een klacht wou indienen tegen de organisatie waar u zelf deel van uitmaakte. Niet in het minst omdat Hashd Al Shaabi en Assaab Ahl Al Hak als paramilitaire beweging duidelijke banden hadden met de Iraakse overheid (cfr. uw opleiding in de Iraakse Taji kazerne). Dat u desondanks diverse overheidsdiensten afliep om aangifte te doen komt daarom weinig overtuigend noch doorleefd over. U legt trouwens niet het minste begin van bewijs voor om de mislukte aangiftes te staven, volgens u omdat men weigerde te helpen (zie CGVS, p. 12). Dat is echter weinig meer dan een blote bewering die u niet ondersteunt met overtuigende elementen.

Verder heeft u een aantal incidenten niet gemeld bij het invullen van de Vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), ook al gaat het in zekere zin om essentiële elementen uit uw asielrelaas. U had het bijvoorbeeld niet over het telefoongesprek met aqid Abdallah, ook al was die de voorbode van de dreigbrief (zie CGVS, p. 4). Tijdens het gehoor beweert u bovendien dat u zowel bij de politie, de anti-terreurdiensten, als bij een rechter aangifte probeerde te doen (zie CGVS, p. 12). Bij het invullen van de Vragenlijst vermeldde u enkel een mislukte aangifte bij de politie (zie Vragenlijst, vraag 3.5). Hiermee geconfronteerd beweert u dat ze 'allemaal hetzelfde zijn, allemaal van de politie' en dat u er niet bekend mee bent (zie CGVS, p. 12). Dat is slechts een twijfelachtig excuus en komt geenszins overtuigend over. Ook over de huiszoekingen na uw vertrek repte u met geen woord bij het invullen van de Vragenlijst. Nochtans was u er bij aankomst in België reeds van op de hoogte (zie CGVS, p. 12). Men mag dan ook verwachten dat u de incidenten onmiddellijk had gemeld. Wat de huiszoekingen betreft weet u trouwens niet of het nu over één of twee huiszoekingen ging, wat opnieuw weinig indruk maakt (zie CGVS, p. 12). U beweert dat u deze elementen niet meldde omdat u niet wist dat het belangrijk was en omdat u de kans niet kreeg om het te vertellen (zie CGVS, p. 15). Dat is echter niet aannemelijk: er zijn geen indicaties dat het invullen van de Vragenlijst niet op correcte wijze verliep (zie Vragenlijst - zie CGVS, p. 2).

Tijdens het gehoor zegt u nog dat de milizie uw huis vermoedelijk in de gaten houdt. Dat is weinig meer dan een blote bewering, een hypothese van uwentwege. U heeft geen enkele concrete indicatie dat het werkelijk zo is (zie CGVS, p. 13).

Daarnaast legt u een verlobbrief van Hashd Al Shaabi en een dreigbrief van Assaab Ahl Al Hak voor. Deze documenten hebben onvoldoende bewijswaarde om uw ongeloofwaardige verklaringen teniet te doen. Het betreft documenten waarvan de auteur en de authenticiteit onmogelijk kan worden geverifieerd. In de Iraakse context wordt er bovendien op grote schaal gefraudeerd met dergelijke documenten (zie Landeninformatie, IRQ2013-010w, toegevoegd aan het administratief dossier). Daarom hebben ze pas enige bewijswaarde wanneer ze worden ondersteund door geloofwaardige, precieze, en coherente verklaringen. Dat is absoluut niet het geval. Ze volstaan dus niet om de door u ingeroepen vrees aannemelijk te maken.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang

zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus "Iraq, The Security Situation in South Iraq" van 29 mei 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt dat het grondoffensief dat Islamic State in Iraq and the Levant (ISIL) sinds juni 2014 in Irak voert hoofdzakelijk gesitueerd is in Centraal-Irak. De militaire successen die de organisatie boekte, herschiepen de Centraal-Iraakse provincies Nineveh, Salah- al Din, Diyala en Anbar tot oorlogsgebied, waarbij militanten van ISIL, strijders van stammenmilities, militairen van het Iraakse leger, peshmerga's en leden van sjiiitische milities elkaar bekampen om de controle van het grondgebied. Ook in het westen van de provincie Kirkuk speelt zich een gelijkaardige strijd af. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwikkeld zijn geraakt in het offensief dat ISIL in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar ISIL heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden. Hoewel ISIL er niet in is geslaagd om de controle over dit deel van de provincie te veroveren en het aantal burgerslachtoffers vanaf begin 2015 duidelijk is afgenomen, is de veiligheidssituatie in Babil niet duurzaam verbeterd. De door ISIL gecontroleerde gebieden in de naburige provincie Anbar verhogen eveneens het risico op een heropflakking van het geweld.

In de overwegend sjiiitische Zuid- Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi-Qar, Missan en al-Muthanna kwam het niet tot directe confrontaties tussen het Iraakse leger en IS. Het geweld in de regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen die echter zowel in frequentie als in zwaarte zijn hebben afgenomen. Daarnaast neemt het geweld in Zuid-Irak de vorm aan van doelgerichte moorden en ontvoeringen, en sektarische gemotiveerde wraakacties gericht waarbij leden van politieke partijen, religieuze en tribale leiders, en overheidspersoneel gevisieerd worden. Het aantal burgerslachtoffers ligt in deze provincies duidelijk lager dan in Babil, en heel ver onder dat van Centraal-Irak, inclusief Bagdad. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat ISIL sinds juni 2014 voert regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Thi Qar (Nasseriya) te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate ISIL haar terreurcampagne tegen sjiiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat ISIL in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van ISIL en het Iraakse leger bleven uit. Wel deden zich enkele kleinschalige aanslagen voor in de stad Basra, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Kerbala een beperkt aantal aanslagen op sjiiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in Kerbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van ISIL en het Iraakse leger. Aanslagen in de provincie Kerbala zijn uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate ISIL haar terreurcampagne in 2013-2014 opdreef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van ISIL en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna grotendeels gespaard blijven bij het etno-sektarisch conflict dat Irak teistert. De sporadische, hoofdzakelijk kleinschalige, terreuraanslagen die in deze provincies plaatsvinden, zijn doorgaans gesitueerd in de steden Kut (Wassit) en Nasseriya (Thi-Qar). Het aantal burgerslachtoffers is er

beperkt gebleven. Het offensief dat ISIL in de zomer van 2014 inzette, bereikte voornoemde provincies niet.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, Najaf, Arbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de Iraakse of Koerdische autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Noord- of Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies Basra, Kerbala, Najaf, Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Zuid-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Ter volledigheid wijst het CGVS er op dat ieder asielaanvraag individueel wordt beoordeeld op basis van alle elementen en stukken die het dossier bevat. Dat uw broer (M.A.J.A.B.) de vluchtelingenstatus werd toegekend en uw zus (N.A.J.A.-B.) via haar huwelijk met (H.A.B.) (OV 6.568.900 - CG 10/11083: toekenning subsidiaire beschermingsstatus dd. 03/03/2010) een verblijfstitel kreeg, heeft daarom geen invloed op de beslissing in uw asiëldossier.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag van Genève van 1951 en de materiële motiveringsplicht, "minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering". Tevens beroept hij zich op de schending van de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel. Verzoeker verwijst tevens naar de artikel 54/8 en 57/6/2 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker verwijst naar de vluchtelingendefinitie in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève, geeft een algemene uiteenzetting omtrent de hierin opgenomen elementen en past deze elementen toe op zijn relaas en situatie. Volgens hem kan er geen twijfel bestaan over de gegrondheid van zijn vrees.

Verzoeker volhardt in zijn verklaringen omtrent zijn lidmaatschap bij de sjiiitische Hashd Al Shaabi (HAS). Uit een (naïef) rechtvaardigheidsgevoel kon hij niet langer van aan de zijlijn toekijken hoe terroristische groeperingen zijn land vernielden. Hij besloot, net als vele leeftijdsgenoten uit zijn regio, om gehoor te geven aan de oproep tot jihad vanwege Groot-Ayatollah Al-Sistani.

Verzoeker herhaalt zijn asiëlmotieven en vestigt de nadruk op de neergelegde verlofbrief en dreigbrief. Hij betoogt dienaangaande:

"Ingevolge zijn plotse vertrek zijn dit de enige stavingstukken die verzoeker kan voorleggen. Deze documenten geven duidelijk blijk van een ernstige aanwijzing van een gegronde vrees voor vervolging en/of een reëel risico op ernstige schade bij een terugkeer naar Irak.

Verweerder meent echter te kunnen stellen dat de documenten die verzoeker neerlegde niet van die aard zijn om een afbreuk te doen aan het gebrek aan geloofwaardigheid van zijn asiërelaas daar er in de Iraakse context op grote schaal wordt gefraudeerd met dergelijke documenten, waardoor de bewijswaarde van Iraakse documenten bijzonder relatief zou zijn.

Dit betreft echter een zeer algemene bewering waartegen verzoeker zich onmogelijk kan verdedigen. Verweerder specificeert niet in welke regio's men met dergelijke valsheden te maken krijgt, evenmin werd er een controle op de echtheid of de herkomst van de bijgevoegde documenten uitgevoerd of werd een valsheid bewezen. Op basis van een zeer ongeoorloofde veralgemening: "de relatieve bewijswaarde van dergelijke documenten in de Iraakse context", worden de door verzoeker neergelegde bewijselementen zonder meer als irrelevant en onbetrouwbaar beschouwd en wordt zijn hele asiëlverhaal als ongeloofwaardig bestempeld.

In dit verband roept verzoeker dan ook een manifeste schending van de artikelen 48/3, 48/4, 51/8 en 57/6/2 Vreemdelingenwet in, alsook een schending van de materiële motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel."

3.1.2. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, *"de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004"* en de materiële motiveringsplicht, *"minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering"*.

Volgens verzoeker neemt het geweld in Irak dusdanig grote proporties aan dat er overal sprake is van willekeurig geweld in de context van een gewapend conflict. Dit geldt ook voor het zuiden. Verzoeker betoogt in deze:

"Verweerder stelt in de bestreden beslissing tevens zélf dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is. Toch meent verweerder de bestreden beslissing te kunnen verantwoorden door te stellen dat: het "in de overwegend sjiitische Zuid-Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi-Qar, Missan en Al-Muthanna niet tot directe confrontaties kwam tussen het Iraakse leger en IS". Het geweld in de regio zou zich hoofdzakelijk beperken tot sporadische terreuraanslagen die echter zowel in frequentie als in zwaarte zijn afgenomen, maar waarbij men hoofdzakelijk leden van politieke partijen, religieuze en tribale leiders en overheidspersoneel viseert. Verzoeker merkte echter zelf een aanzienlijke stijging van het geweld op in zijn regio. Reden waarom hij eind 2014 besloot om deel te nemen aan de jihad tegen de steeds grotere dreiging van terreurorganisaties in Thi-Qar.

Verzoeker vocht als lid van Assaeb Ahl Al Hak aan de frontlinie en zag dan ook met zijn eigen ogen hoe het conflict zich eveneens in de provincie Thi-Qar afspeelt. Hierbij vielen weldegelijk burgerslachtoffers en werden er met regelmaat gruweldaden gepleegd ten aanzien van de burgerbevolking. Dit is net de reden waarom verzoeker deserteerde en zijn land diende te verlaten.

Ook volgens verweerder zijn er sporadisch terreuraanslagen in deze regio en zijn deze doorgaans gesitueerd in de steden Kut (Wassit) en Nasseriyah (Thi-Qar).

Als burger zou hij misschien niet meteen geïmagineerd worden, maar als deserteur van een sjiitische paramilitaire groepering riskeert hij echter wel om slachtoffer te worden van oorlogsgeweld. Bij een terugkeer naar zijn land is zijn leven dan ook in gevaar."

Verzoeker verwijst naar en citeert uit het Belgische reisadvies inzake Irak, de *UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the international Protection needs of asylum-seekers from Iraq* van 31 mei 2012 en de *UNHCR Position on returns to Iraq* van oktober 2014. Verder betoogt hij:

"Het risico op onmenswaardige omstandigheden in de zin van artikel 48/4, § 2, b) is dienvolgens zeer hoog daar de humanitaire hulp beperkt blijft en het hele land geteisterd wordt door grove schendingen van de mensenrechten die een grote impact hebben op het dagelijkse leven van de burgerbevolking.2 Verweerder verwaarloost de humanitaire gevolgen van het gewapende conflict. Het is op heden niet aangewezen om mensen terug te sturen naar een dermate onveilig en onstabiel land. Het reisadvies voor Irak dat de Belgische Staat aan de eigen burgers oplegt, dient eveneens te gelden voor Irakezen die hun land ontvluchten. Hier anders over oordelen zou leiden tot een ongeoorloofde discriminatie. In zoverre de Raad per onmogelijke zou oordelen dat verzoeker geen vluchtelingenstatus kan worden toegekend, dient aan hem minstens de subsidiaire bescherming conform art. 48/4 Vreemdelingenwet te worden toegekend."

3.1.3. Ter staving van zijn betoog, voegt verzoeker het Belgische reisadvies inzake Irak (bijlage 3) en de *UNHCR Position on returns to Iraq* van oktober 2014 (bijlage 4) bij het verzoekschrift.

3.2.1. De door verzoeker aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

3.2.2. Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Indien de vreemdeling een volgende asielaanvraag indient bij één van de door de Koning ter uitvoering van artikel 50, eerste lid, aangewezen overheden, neemt de minister of zijn gemachtigde een verklaring af van de asielzoeker met betrekking tot de nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, en de redenen waarom de asielzoeker deze elementen niet eerder kon aanbrengen.

Deze verklaring wordt ondertekend door de asielzoeker. Indien deze dit weigert, wordt hiervan melding gemaakt op de verklaring evenals, in voorkomend geval, van de redenen waarom hij weigert om te

ondertekenen. Deze verklaring wordt onverwijld overgezonden aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen."

De onderhavige asielaanvraag betreft echter verzoekers eerste asielaanvraag in België. Verzoeker preciseert bovendien op generlei wijze hoe het voormelde artikel door de bestreden beslissing zou (kunnen) zijn geschonden. Derhalve wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

3.2.3. Ook artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet heeft betrekking op de behandeling van een meervoudige asielaanvraag. Dient te worden herhaald dat onderhavige asielaanvraag verzoekers eerste asielaanvraag betreft. Verzoeker preciseert daarenboven andermaal niet hoe voormeld artikel *in casu* zou (kunnen) zijn geschonden. Derhalve wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

3.2.4. Nog daargelaten dat verzoeker niet preciseert welk(e) artikel(en) van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 hij geschonden acht, dient te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 verstreek blijkens artikel 38 van deze richtlijn op 10 oktober 2006, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet.

3.2.5. Waar verzoeker meermaals stelt dat minstens *"de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering"* geschonden is, ziet de Raad niet in op welke wijze de bestreden beslissing het hem onmogelijk zou maken om te toetsen of de materiële motivering al dan niet geschonden is, aangezien verzoeker blijkens een lezing van het verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. De schending van *"de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering"* kan dan ook niet worden aangenomen.

3.2.6. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.2.7. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4. Hij dient daarbij in het kader van de devolutieve werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

3.2.8. Verzoeker stelt in het kader van onderhavige asielaanvraag vrijwillig te zijn toegetreden tot een sjiitische militie om IS te bestrijden. Hij zou de wanpraktijken binnen deze militie hebben aangeklaagd en zou hiervoor zijn bestraft. Daarna zou hij aan zijn dienst hebben verzaakt. Daardoor zou hij worden beschouwd en gezocht als deserteur.

In de bestreden beslissing wordt omtrent verzoekers keuze om een sjiitische militie te vervoegen echter met recht gemotiveerd:

"Zo is het uitermate bedenkelijk dat u als leek, zonder enige ervaring in de gewapende strijd of enige band met sjiitische milities zoals Assaeb Ahl Al Hak, in november 2014 besloot om u vrijwillig aan te sluiten bij Hashd Al Shaabi. Hoewel het in de Iraakse context niet uitgesloten is dat burgers zich vrijwillig melden om aan de strijd deel te nemen, mag redelijkerwijs worden verwacht dat u op een gedegen manier kan uitleggen waarom u die keuze maakte. Dat is in casu niet het geval. Gevraagd naar de reden van uw engagement verwijst u louter naar de invasie van de IS en de bekende oproep tot jihad door Groot-Ayatollah Al-Sistani. Wanneer dezelfde vraag u nogmaals wordt gesteld, poneert u weinig meer dan dat u uw land wou verdedigen (zie CGVS, p. 13-14). Van een persoon die op geen enkele manier betrokken was bij de talrijke gewapende conflicten die Irak reeds jaren teisteren én die voordien enkel als arbeider in een carwash had gewerkt, mag men een meer doorleefde en overtuigende verklaring verwachten voor dat plotse engagement. U dient namelijk te overtuigen dat u als gewone burger de plotse keuze maakte om voor een beruchte gewapende militie (zie verder) de wapens op te nemen tegen een meedogenloze terreurorganisatie als de IS. Op basis van de door u gegeven beweegredenen slaagt u daar geenszins in."

Verzoeker slaagt er in het onderhavige verzoekschrift overigens andermaal niet in om zijn beweegredenen om toe te treden tot een sjiiitische militie op een doorleefde en overtuigende wijze uiteen te zetten. Hij beperkt zich immers tot een algemene verwijzing naar een (naïef) rechtvaardigheidsgevoel in zijn hoofde.

Verzoeker voert daarenboven geen concrete en dienstige argumenten aan ter weerlegging van de bestreden beslissing waar gemotiveerd wordt dat (i) verzoekers verklaarde naïviteit en onwetendheid over Assaeb Ahl Al Hak (AAH) niet ernstig kunnen worden genomen; (ii) geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde gedragingen ten aanzien van diverse bevelhebbers van AAH; (iii) verzoeker in slechts zeer algemene en onaannemelijke bewoordingen sprak over zijn taken en activiteiten bij AAH; (iv) het uiterst bizar is dat verzoeker na het telefonisch contact met aqid Abdallah gewoon op zijn vast adres bleef wonen en er daarbij vanuit zou zijn gegaan dat er toch niets zou gebeuren; (v) verzoekers verklaringen over zijn pogingen om aangifte te doen niet overtuigen en hij ter staving van deze pogingen geen bewijzen bijbrengt; (vi) verzoeker enkele essentiële elementen in zijn relaas onvermeld liet bij het invullen van de vragenlijst bij de DVZ en voor deze omissies geen afdoende verklaring bood. De loutere volharding in zijn verklaringen kan immers bezwaarlijk volstaan om aan deze motieven afbreuk te doen. Deze vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien zij door verzoeker niet dienstig worden aangevochten, onverminderd gehandhaafd.

De voormelde vaststellingen volstaan in het kader van het devolutieve karakter van onderhavig beroep om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde asielrelaas.

Verzoeker vestigt de nadruk op de neergelegde verlofbrief en dreigbrief (administratief dossier, map 'documenten'). Deze documenten kunnen echter geen afbreuk doen aan het voorgaande. In tegenstelling met wat verzoeker laat uitschijnen, moet het CGVS geenszins bewijzen dat de neergelegde documenten vals zijn om hieraan bewijswaarde te ontfangen. Ook om andere redenen kan aan deze documenten bewijswaarde worden ontfangd. *In casu* volstaan de vaststellingen dat het documenten betreft waarvan de auteur en de authenticiteit onmogelijk kunnen worden geverifieerd, dat er in Irak op grote schaal wordt gefraudeerd met dergelijke documenten en dat de documenten niet worden neergelegd in het kader en ter ondersteuning van geloofwaardige verklaringen om aan de neergelegde verlofbrief en dreigbrief iedere bewijswaarde te ontfangen.

De overige documenten in het administratief dossier (*ibid.*) hebben betrekking op verzoekers identiteit en herkomst. Deze worden in hetgeen voorafgaat echter niet betwist.

Gelet op het voorgaande kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

3.2.9. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoekers verwijzing naar de humanitaire situatie in Zuid-Irak kan evenmin volstaan om in zijn hoofde en *in concreto* aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst in een mensonwaardige situatie terecht zou komen. Dat de humanitaire situatie in Zuid-Irak van zulke aard zou zijn dat aldaar voor verzoeker ingevolge een loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade in de zin van 48/4, § 2, a) en b) zou ontstaan, blijkt niet uit de aangevoerde informatie. Bovendien kan in deze worden aangestipt dat verzoeker bij eventuele moeilijkheden in Zuid-Irak kan terugvallen op een breed familiaal netwerk. Zo wonen zijn moeder, verscheidene van zijn broers en zussen en zijn neef nog in Zuid-Irak (administratief dossier, stuk 4, p.6; stuk 10, verklaring DVZ, nr.13A, 17).

Op basis van de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') wordt in de bestreden beslissing bovendien met recht gemotiveerd dat de situatie in verzoekers regio van herkomst in het zuiden van Irak niet van zulke aard is dat zij beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker slaagt er niet in de motivering dienaangaande en de informatie waarop deze motivering is gesteund te ontcrachten. De blote bewering dat hij in zijn regio zelf een aanzienlijke stijging van het geweld opmerkte en dat het conflict zich aldaar weldegelijk afspeelt,

weegt geenszins op tegen de in voormelde motivering en landeninformatie opgenomen, uitgebreide, gedetailleerde en op een veelheid van bronnen gesteunde analyse van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst. Met de door verzoeker aangehaalde informatie van UNHCR wordt in de voormelde landeninformatie en motivering uitdrukkelijk en terdege rekening gehouden. Verzoekers verwijzing naar het reisadvies van het Ministerie van Buitenlandse Zaken is evenmin voldoende om de voormelde motieven en informatie te ontkrachten. Dient immers te worden opgemerkt dat zulk reisadvies is bestemd voor reislustige Belgen. Dergelijk advies vormt, te meer daar het uitdrukkelijk rekening houdt met het verhoogde risico dat Westerse personen en toeristen lopen, geenszins een leidraad voor het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus. Een negatief reisadvies, gericht aan toeristen die niet de nationaliteit bezitten van een land of die niet van een bepaalde regio in dit land afkomstig zijn, kan niet zonder meer worden doorgetrokken naar personen die wel deze nationaliteit hebben en van deze regio afkomstig zijn. Hoe dan ook blijkt uit het reisadvies slechts dat zich in geheel Irak een aantal risico's voordoen doch kan hieruit geenszins worden afgeleid dat de situatie in het zuiden van Irak zou beantwoorden aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker lijkt overigens te erkennen dat de situatie in Zuid-Irak niet beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in dit artikel waar hij in het verzoekschrift stelt: *“Als burger zou hij misschien niet meteen gevisieerd worden, maar als deserteur van een sjiiitische paramilitaire groepering riskeert hij echter wel om slachtoffer te worden van oorlogsgeweld”*. Reeds hoger werd in dit kader vastgesteld dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker als deserteur van een sjiiitische militie kan worden beschouwd.

Gelet op het voormelde, toont verzoeker, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De afstand van het geding wordt vastgesteld in de zaak met rolnummer X.

Artikel 3

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 4

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend vijftien door:

dhr. W. MULS,
mevr. K. VERHEYDEN,

De griffier,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS